

"Εντουαρντ Λούσι - Σμιθ (1933)

ΤΟ ΜΕΛΑΝΙΑΣΜΑ

Τὸ φάντασμα τοῦ κορμιού σου
Κολλάει ἀδυσώπητα στὸ
Δικό μου. "Όταν λείπει
"Ο ἀέρας ἔχει τὴ γεύση σου, καὶ
Χτὲς βράδυ τὰ σεντόνια εἶχαν τὴν
"Τρῆ σου. Μετά, δταν κοιτάχτηκα
Σ' αὐτοῦ τοῦ πρῶτου τὸν καθρέφτη,
Βρῆκα ἓνα μελάνιασμα ποῦχε
Ξαφνικά βγεί μέσα ἀπὸ
Τὴ γαλατῆνια σάρκα, ἓνα μῦθο
'Αστῆρι στὸ στήθος, σίγουρα
"Όχι καρφίτωμένο ἐκεῖ ἀπὸ πρὶν ('Εγὼ
Μετῶ τίς πληγές μου, καὶ καταγράφω
Τὸν ἀριθμὸ). Πῶς
"Ἐγινε τοῦτο; Τὸ φάντασμα τόκανε.
Γυρνῶ καὶ σ' ἀκούω πὸ γέλας.

Τὸμ Ρέιγουορθ (1940)

ΗΣΟΤΝΑ ΝΥΤΜΕΝΗ ΣΤΑ ΓΑΛΑΖΙΑ

οἱ ἐκρήξεις εἶναι πιὸ κοντὰ αὐτὸ τὸ βράδυ
τὸ τελευταῖο τραῖνο φεύγει γιὰ τὸ νότο
στὶς ἔξη αἷθιο
οἱ ἀναγγελλες θὰ εἶναι σὲ μιὰ καινούργια
γλῶσσα

μασῶ τὴν ἄκρη ἐνὸς σπύρτου
οἱ ἄκρες τοῦ δαχτύλου μου καὶ τοῦ ἀντίχειρα
κολλάνε

7
θὰ περριμένο στὸ σταθμὸ καὶ σὺ
θὰ στείλεις ἓνα σημεῖωμα, ἐγὼ
θὰ τὸ διαβάσω
θὰ βρέχει

οἱ σκιές μας μέσα στὸ ἠλεκτρικὸ φῶς
ὅταν ἤμουν ὀχτῶ χρονῶ με μάθανε πραγμα-
τικά
νὰ γράφω
νὰ ἐνώνω τὰ γράμματα

ἄκου εἶπες ἐγὼ
προτιμοῦσα νὰ κοιτάζω
τὴ θάλασσα, ὅλα ἐκεῖ σταματοῦν σὲ
παράξενες γωνίες

μόνον οἱ δάρκρες τὴ χαλῶνε
κάνοντας σε νὰ οἶχνεις τὴ ματιά σου μακρί-
τερα

Ντ. Μ. Μπλάκ (1941)

ΟΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΕΣ

Μέσα στίς
λιμουζίνες τους οἱ
δάσκαλοι ἔρχονται: κατὰ
ἑκατοντάδες. "Ω ἡ
πλατεῖα

μαύρισε ἀπὸ σκοῦρα κουστούμια, ἀπὸ σοβαρὰ
σχολαστικά πρόσωπα.

Περιμένουν νὰ τοὺς φωνάξουν.
Αὐτοὶ εἶναι οἱ

ἐκπαιδευτές, οἱ
πατρικῆς μορφές. "Ω θὰ μπορούσες
νὰ ζεσταθῆς ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὰ σφιχτὰ χεί-
λη, τὰ
ἀξιοσέβαστα μέτωπα. Οἱ
γραβάτες τους εἶναι σφιχτὰ δεμένες, μέσα
στὰ κολλάρα τους.
Ξεπερνῶν με ἀξιοπρέπεια τὸν ἐκνευρισμὸ τῆς
ἀναμονῆς.

"Ἐνα
κουδοῦνι χτυπάει. Στρέφονται. Στὰ
πλατεῖα σκαλιὰ ὁ
νάνος μου στέκεται, με τὰ δύο του χέρια ὀ-
ψωμένα.
Κακαρίζει γελώντας. Καλῶς ἤλθατε, σκού-
ξι, καλῶς ἤλθατε
στὸ περριτεχνὸ Παλάτι μας. Εἶναι πράγματι.
Κατρακυλάει σὲ ρόδες ἄμαξας πάνω στὰ σκα-
λιά. Οἱ
δάσκαλοι κοιτιῶνται με τὰ σοβαρὰ πρόσωπά
τους.

Με μῆς τὸν κάνουν σηκωτὸ ἀπὸ τοὺς ὄμους.
Τὸν

κάνουν κομμάτια. Χέρια πόδια, "Ω
χέρια πόδια καὶ εὐαίσθητα ὄργανα, χέρια πό-
δια καὶ
ἄντερα, μᾶτια, ἡ γλῶσσα, οἱ
λοβοὶ τοῦ ἐγκέφαλου, ἀδένες: ἀμυγδαλές, με-
ρικά
μᾶτια, χέρια πόδια, ἡ γλῶσσα,
ἓνα νεφρὸ, σῶβρακα, σκάτια, κι ἄλλα
νεφρά, χέρια πόδια, ἡ γλῶσσα
περνᾶνε ἀπὸ χέρι σὲ χέρι, μες στὰ σοβαρὰ
χέρια τους. Εἶναι
ὀλοκληρωτικὰ χαμένους. Μεγάλα
τρεμᾶμενα δῆματα.

Αὐτοὶ
γυρνᾶνε στ' ἀμάξια τους.
'Απομακρύνονται ἤρεμα, χωρὶς ἀταξία.
προσέχοντας τὸ δρόμο.

Στιούαρτ Πάρκερ (1942)

Ο ΠΑΝΤΥ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

'Ο Πάντυ πεθαίνει: ποτὲ δὲν τὸν γνώριζες.
"Ἐνας κορφὸς καμπούρης σ' ἓνα γεροκομεῖο.

'Η κουφαμάρα ἔφερε τὴν τύπλα τῆς ψυχῆς
του.
Κανεῖς δὲν τὸν γνώριζε. Κανεῖς δὲν τὸν γνώ-
ριζε.

"Ἐνα ἄγριο ζῶο ὀρθώθηκε μέσα του
Ψηλά κάποιο βράδυ, εἶδα τὰ μᾶτια του.
Καὶ γιὰ τρεῖς μέρες χάθηκε.